

Sygn. akt VI P 291/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Niemyjska – Wakieć

Protokolant: stażysta Beata Tylki

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o wynagrodzenie,

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki A. T. kwotę 13.166,60 zł (trzyście tysięcy sto sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za dyżury za okres od listopada 2011r. do stycznia 2014r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki A. T. kwotę 2.189,40 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem skapitalizowanych na dzień 16 kwietnia 2015r. odsetek od wynagrodzenia określonego w punkcie I wyroku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie

IV. zasądza od powódki A. T. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 768 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy

VI. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5390,26 zł (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych dwadzieścia sześć groszy)

Sygn. akt VI P 291/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 kwietnia 2014r. powódka A. T. domagała się zasądzenia od pozwanego Szpitala (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. (aktualnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.) kwoty 44.112,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że za czas pełnienia dyżurów medycznych otrzymała jedynie część wynagrodzenia, bowiem pracodawca część godzin dyżuru traktował jako zwykłą pracę, uznając, iż dyżur rozpoczynał się dopiero od 13 godziny pracy. Powódka podniosła, iż za godziny dyżuru po skończeniu pracy a przed 13 godziną, oraz za pierwsze 12 godzin

za dyżur w dni świąteczne domaga się i normalnego wynagrodzenia, i dodatku za dyżur. Należność swoją wyliczyła na kwotę 43.390,64 zł. Na niniejszą kwotę składa się należność główna w kwocie 37.580,81 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 6.531,39 zł liczone na dzień 16 kwietnia 2014r.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że powódka należność za dyżury miała obliczaną prawidłowo, bowiem była zatrudniona w systemie równoważnego czasu pracy, co wynikało z obowiązującego u niego regulaminu, który powódka zaakceptowała. Wobec przedłużenia dobowego wymiaru pracy do 12 godzin, dyżur rozpoczął się po 12 godzinie pracy, bowiem w inne dni powódka pracowała po 6 czy 7 godzin.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2011r. została zawarta pomiędzy powódką A. T., a Szpitalem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowa o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2011r. Powódka została zatrudniona na stanowisku asystenta w wymiarze pełnego etatu. Strony ustaliły wysokość wynagrodzenia na kwotę 3.300 zł (brutto) wraz z dodatkiem za wysługę lat w wysokości 6 %, a od dnia 1 lipca 2012r. w wysokości 7 %.

Dowód: -umowa o pracę z dnia 19.09.2011r., k. 7

W dniu 19 września 2011r. została przedstawiona powódce informacja o dodatkowych warunkach umowy o pracę w zakresie normy czasu pracy. Powódka została poinformowana, że obowiązują ją normy czasu pracy do 12 godzin na dobę i przeciętnie 37 godzin i 55 minut na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym w równoważnym systemie czasu pracy. Powódka zapoznała się z informacją, co potwierdziła własnoręcznym podpisem.

Dowód: -informacja o dodatkowych warunkach umowy z dnia 19.09.2011r., k. 3 akt osobowych powódki

W dniu 5 grudnia 2011r. strony zawarły aneks do umowy o pracę z dnia 19 września 2011r., w którym wskazały, że umowa o pracę zostaje zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2014r.

Dowód: -aneks z dnia 05.12.2011r. do umowy o pracę z dnia 19.09.2011r., k. 8

Praca podstawowa lekarzy obejmuje planowe zabiegi operacyjne, diagnostykę pacjentów na oddziale, planowane przyjęcia pacjentów i planowe konsultacje. Operacje planowe w pozwanej placówce leczniczej wykonywane są wyłącznie w godzinach 7:30 - 15:00. Dyżur medyczny obejmuje opiekę nad pacjentami pooperacyjnymi oraz konsultacje dla (...). Zabiegi planowe są przewidziane wyłącznie na dni powszednie. Na dyżurze przebywa jeden lekarz na oddział.

Dowód: -zeznania świadka D. J., k. 458-460, -zeznania świadka S. O., k. 514-516

W pozwanym zakładzie pracy od 2007/2008 w regulaminie pracy wprowadzono równoważny system czasu pracy.

Zgodnie z § 4 pkt 7 Regulaminu Pracy Szpitala(...) przez dyżur medyczny rozumieć należy pracę lekarza lub innego pracownika z wyższym wykształceniem wykonującego zawód medyczny zobowiązanego do pełnienia dyżuru wykonywaną po zakończeniu „normalnej pracy”, która w równoważnym systemie czasu pracy może trwać do 12 godzin, łączny czas tej „normalnej” pracy i dyżuru medycznego nie może przekraczać 24 godzin.

Zgodnie z § 18 pkt 1 czas pracy dla pracowników medycznych i innych działalności podstawowej z zastrzeżeniem ust. 4 dla pracowników administracyjnych i ekonomicznych w przyjętym okresie rozliczeniowym nie może przekraczać na dobę 7 godzin i 35 minut dla pracujących na jedną zmianę w pięciodniowym tygodniu pracy; 11 godzin i 25 minut dla pracujących w równoważnym systemie czasu pracy oraz na tydzień przeciętnie 37 godzin i 55 minut na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym i 48 godzin dla pracujących w systemie równoważnego czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Zgodnie z pkt 2 lekarze mogą być po wyrażeniu

na to zgody na piśmie, zobowiązani do pracy w wymiarze przekraczającym przeciętnie 48 godzin, lecz nie więcej niż 78 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym. Zgodnie z pkt 7 doba pracownicza obejmuje czas od godziny 8:00 do godziny 8:00 dnia następnego dla lekarzy oraz innego personelu posiadającego wyższe wykształcenie wykonującego zawody medyczne.

Zgodnie z § 19 ust. 2 w systemie równoważnym mają zastosowanie rozkłady czasu pracy, w których dopuszczalne jest przedłużenie wymiaru czasu pracy do 12 godzin na dobę przy zachowaniu średniotygodniowego wymiaru czasu pracy wynoszącego odpowiednio 37 godzin i 55 minut lub 40 godzin w przyjętym okresie rozliczeniowym. Zgodnie z ust. 3 przedłużony dobowy wymiar czasu pracy jest równoważny krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w niektórych dniach lub dniami wolnymi od pracy wskazanymi w rozkładzie czasu pracy.

Zgodnie z § 20 pkt 1 dla wszystkich pracowników każda sobota jest dniem wolnym. Zgodnie z § 21 pkt 1 godziny rozpoczynania i kończenia pracy dla poszczególnych pracowników świadczących pracę, tak równoważnym, jak i podstawowym systemie czasu pracy ustalane są w obowiązujących ich rozkładach czasu pracy. Zgodnie z pkt 2 dyżur medyczny pełniony jest przez lekarza po zakończeniu „normalnej” pracy, która może trwać do 12 godzin. Łączny czas „normalnej” pracy i dyżuru medycznego nie może przekraczać 24 godzin. Zgodnie z pkt 3 dyżur medyczny dla pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy winien być wyznaczony po uprzednim zaplanowaniu dla nich w rozkładzie czasu pracy. Zgodnie z pkt 4 czas dyżuru medycznego wlicza się do czasu pracy.

Dowód: -Regulamin Pracy Szpitala(...), k. 213-229

Zgodnie z § 2 aneksu nr (...) z dnia 19 maja 2014r. do Regulaminu Pracy Szpitala (...) czas pracy dla pracowników medycznych i innych działalności podstawowej z zastrzeżeniem ust. 4 dla pracowników administracyjnych i ekonomicznych w przyjętym okresie rozliczeniowym nie może przekraczać na dobę 7 godzin i 35 minut dla pracujących na jedną zmianę w pięciodniowym tygodniu pracy; 11 godzin i 25 minut dla pracujących w równoważnym systemie czasu pracy oraz na tydzień przeciętnie 37 godzin i 55 minut na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym i 48 godzin dla pracujących w systemie równoważnego czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Dowód: -aneks z dnia 19.05.2014r. do regulaminu, k. 204-205

Oddział (...), na którym pracowała powódka, podpisał porozumienia o zmianie systemu czasu pracy z podstawowego na równoważny. Mimo to zmiana ta w istocie się nie przyjęła i nie była stosowana.

W grafikach nie wyodrębniano czasu dyżuru i czasu pracy podstawowej, w normalnych godzinach. Na grafiku te dni, w których dany lekarz miał pełnić dyżur, były oznaczone „24”. W inne dni, w które lekarz pracował w podstawowym czasie, wpisywano konkretną ilość godzin, np. 5, 6, 7 lub 8.

Grafiki przedstawiające liczbę godzin pracy lekarzy oraz odbytych przez nich dyżurów medycznych sporządzane były przez ordynatora oddziału. Dyżury na oddziałach w pozwanej placówce medycznej odbywały się codziennie. W dni powszednie lekarze przychodzili do pracy na godz. 8:00, zaś lekarze dyżurujący na godzinę 9:00. W weekendy lekarze zaczynali dyżury o godz. 9:00 i kończyli je dnia następnego o godz. 9:00. W weekendy dyżury medyczne trwały 24 godziny. Zasadą było, że lekarze wykonywali pracę podstawową w wymiarze 7,35 godzin, przy przyjęciu, że pracę zaczynali o godzinie 8:00 i kończyli o 15:35. Zabiegi planowe, co do zasady kończyły się o około godz. 15:00.

Wówczas lekarze z reguły wychodzili o tej samej porze. Zdarzało się, że operator z uwagi na przedłużający się zabieg zostawał dłużej. Nie było to odnotowywane w grafiku. Niektórzy lekarze mieli dodatkowe prace i zamiast wykorzystać nadgodziny woleli mieć skrócony dzień pracy w danym dniu.

Nigdy normalna praca oddziału – zabiegi planowe, diagnostyka – nie były planowane na godziny po 15.30 ani na dni wolne od pracy. Nie były na te godziny czy dni przygotowywane sale operacyjne. Po 15.30 w dni robocze ani w ciągu dni świątecznych nie planowano też takiej obsady personelu pomocniczego (pielęgniarki, instrumentariuszki)

jak w czasie normalnych godzin pracy szpitala (8-15.35). Nie było zatem możliwości wykonywania normalnej pracy po 15.30 czy w weekendy.

Dowód: -zeznania świadka L. M., k. 454-456, -zeznania świadka S. S., k. 457-458, -zeznania świadka D. J., k. 458-460, -zeznania świadka S. O., k. 514-516, -zeznania świadka P. R., k. 516-517, -zeznania świadka S.B., k. 517-518, -zeznania powódki A. T., k. 312-314, k. 518-519 (czas : 00:59:38 - 01:08:16)

Lekarze pracowali czasem 5, 6 bądź 7 godzin. Ordynator oddziału nie planował lekarzom pracy ponad 7,35 godzin. Dyżur dla lekarza w dni powszednie zaczynał się o godz.15:35. Wtedy lekarz dyżurujący zostawał sam na oddziale.

W latach 2011-2014 nie obowiązywały karty dyżurowe. Lekarze podpisywali się na listach obecności. Lekarzom nie tłumaczono, na czym polega system równoważnego czasu pracy i w jaki sposób dokonywane jest rozliczenie ich godzin pracy.

Dowód: -rozliczenia czasu pracy, k. 9-35, -zeznania świadka L. M. k. 454-456, -zeznania świadka S. S., k. 457-458, -zeznania świadka D. J., k. 458-460, -zeznania świadka S. O., k. 514-516, -zeznania świadka P. R., k. 516-517, -zeznania świadka S.B., k. 517-518

-zeznania powódki A. T., k. 312-314, k. 518-519 (czas : 00:59:38 - 01:08:16)

Rozkład czasu pracy powódki polegał na tym, że powódka przychodziła do pracy około godziny 8:00. Pracowała 6 bądź 7 godzin. Zdarzały się sytuacje, kiedy pracowała dłużej, co spowodowane było wydłużeniem zabiegu. Nie było to odnotowywane w grafiku. Ordynator oddziału powódki nigdy nie przedłużył jej czasu pracy do 12 godzin. Powódka aktualnie pracuje w wymiarze 7,35 godzin.

Dowód: -oświadczenie z dnia 19.09.2011r., k. 8 akt osobowych powódki, -zeznania świadka L. M., k. 454-456, -zeznania powódki A. T., k. 312-314, k. 518-519(czas : 00:59:38 - 01:08:16)

Powódka otrzymała wynagrodzenie nominalne za każdą godzinę pracy, łącznie z dyżurami.

Dodatek za dyżury powódka otrzymała tylko za te dni, które w grafiku oznaczone były jako „24”, przy czym, dodatek wypłacano dopiero po skończonej dwunastej godzinie pracy (od trzynastej godziny).

(okoliczność bezsporna, przyznana przez powódkę – k. 312 w.36 i nn, nadto wyliczenie wynagrodzenia k. 94, rozliczenie czasu pracy k.60-93)

Licząc dyżury w dni powszednie od godz. 7 i 35 minuty pracy, zaś w weekendy i dni świąteczne licząc dyżury po 24 godziny, powódka:

w listopadzie 2011r. wypracowała podczas dyżurów medycznych 65 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 32godz.

w grudniu 2011r. 65 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 32 godz.

w styczniu 2012r. 58 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w lutym 2012r. 65 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w marcu 2012r. 89 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 40godz.

w kwietniu 2012r. 82 godziny, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 40 godz.

w maju 2012r. 65 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 32 godz.

w czerwcu 2012r. 119 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 48godz.

w lipcu 2012r. 75 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 36 godz.

w sierpniu 2012r. 89 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 40 godz.

we wrześniu 2012r. 106 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 48 godz.

w październiku 2012r. 34 godziny, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 16 godz.

w listopadzie 2012r. 99 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 16 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 44 godz.

w grudniu 2012r. 106 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 52 godz.

w styczniu 2013r. 99 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 48 godz.

w lutym 2013r. 106 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 48 godz.

w marcu 2012r. 106 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 48 godz.

w kwietniu 2013r. 65 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w maju 2013r. 58 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w czerwcu 2013r. 72 godziny, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 32godz.

w lipcu 2013r. 75 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 12 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 36 godz.

w sierpniu 2013r. 58 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

we wrześniu 2013r. 41 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 20 godz.

w październiku 2013r. 58 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w listopadzie 2013r. 58 godzin, otrzymała dodatek w wysokości 50% za 8 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 28 godz.

w grudniu 2013r. 89 godzin otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 44 godz.

i w styczniu 2014r. 65 godzin otrzymała dodatek w wysokości 50% za 4 godz, zaś dodatek w wysokości 100 % za 32 godz.

Wynikało to z tego, iż pracodawca przyjmował, iż pierwsze 12 godzin w dniu dyżurowym to normalny czas pracy i dyżur liczył od trzynastej godziny pracy.

Dowód: rozliczenie czasu pracy powódki (grafiki) k. 9-37, -wyczenie godzin przepracowanych przez powódkę podczas dyżurów medycznych w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2014r.,k. 38, rozliczenie zapłaconych dodatków k.94

Licząc dyżury od godziny 7 i 36-tej minuty w dni robocze oraz w całości od godziny 9.00 w weekendy i dni świąteczne, wynagrodzenie powódki za dyżury podlegało uzupełnieniu o 4 godziny 25 minut w dni powszednie (skoro pracodawca płacił dodatek 50% po 12 godzinie, a nie od 7 godz i 36 minuty, to różnica wynosi właśnie 4 godziny i 25 minut) zaś w dni świąteczne i weekendy uzupełnieniu o 12 godzin (skoro pracodawca wypłacał dodatek od 12 godziny, nie zaś od 1) to:

W listopadzie 2011r. powódka odbyła trzy dyżury - w sobotę 5 listopada 2011r., sobotę 12 listopada 2011r. i w czwartek 24 listopada 2011r.. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 518,40 zł i 50 % dodatku w wysokości 45,90 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 172,44 zł.

W grudniu 2011r. powódka odbyła trzy dyżury - w sobotę 10 grudnia 2011r., w czwartek 15 grudnia 2011r. i w niedzielę 25 grudnia 2011r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 483 zł i 50 % dodatek w wysokości 44,63 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 155,41 zł.

W styczniu 2012r. powódka odbyła trzy dyżury - w niedzielę 1 stycznia 2012r., w piątek 13 stycznia 2012r. i w środę 18 stycznia 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 231 zł i 50 % dodatek w wysokości 89,25 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 96,74 zł.

W lutym 2012r. powódka odbyła trzy dyżury - w środę 1 lutego 2012r., w niedzielę 12 lutego 2012r. i w piątek 24 lutego 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać 100 % dodatku w wysokości 231 zł i 50 % dodatku w wysokości 89,25 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 93,20 zł.

W marcu 2012r. powódka odbyła cztery dyżury - w sobotę 3 marca 2012r., w poniedziałek 5 marca 2012r., w sobotę 10 marca 2012r. i w piątek 30 marca 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 475,20 zł i 50 % dodatek w wysokości 84,15 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 151,81 zł.

W kwietniu 2012r. powódka odbyła cztery dyżury - w czwartek 5 kwietnia 2012r., w czwartek 12 kwietnia 2012r., w sobotę 14 kwietnia 2012r. i w sobotę 21 kwietnia 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 518,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 91,80 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 153,44 zł.

W maju 2012r. powódka odbyła trzy dyżury - w czwartek 3 maja 2012r., w sobotę 19 maja 2012r. i w czwartek 24 maja 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 252 zł i 50 % dodatek w wysokości 89,25 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 81,92 zł.

W czerwcu 2012r. powódka odbyła pięć dyżurów - w sobotę 2 czerwca 2012r., w środę 6 czerwca 2012r., w środę 13 czerwca 2012r., w niedzielę 17 czerwca 2012r. i w piątek 22 czerwca 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 496,80 zł i 50 % dodatek w wysokości 137,70 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 150,72 zł.

W lipcu 2012r. powódka odbyła cztery dyżury - w niedzielę 15 lipca 2012r., we wtorek 24 lipca 2012r., w czwartek 26 lipca 2012r. i w poniedziałek 30 lipca 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad

wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 217,80 zł i 50 % dodatek w wysokości 126,23 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 75,24 zł.

W sierpniu 2012r. powódka odbyła cztery dyżury - w piątek 3 sierpnia 2012r., w sobotę 11 sierpnia 2012r., w sobotę 25 sierpnia 2012r. i w środę 29 sierpnia 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 475,20 zł i 50 % dodatek w wysokości 84,15 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 120,25 zł.

We wrześniu 2012r. powódka odbyła pięć dyżurów - w piątek 7 września 2012r., w środę 12 września 2012r., w czwartek 20 września 2012r., w sobotę 22 września 2012r. i w sobotę 29 września 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 518,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 137,70 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 133,47 zł.

W październiku 2012r. powódka odbyła dwa dyżury - w czwartek 18 października 2012r. i poniedziałek 29 października 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 81,60 zł i 50 % dodatek w wysokości 81,60 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 15,17 zł.

W listopadzie 2012r. powódka odbyła pięć dyżurów - w sobotę 3 listopada 2012r., w poniedziałek 5 listopada 2012r., w środę 7 listopada 2012r., w piątek 16 listopada 2012r. i w czwartek 22 listopada 2012r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 252 zł i 50 % dodatek w wysokości 178,50 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 79,15 zł.

W grudniu 2012r. powódka odbyła pięć dyżurów - w niedzielę 2 grudnia 2012r., w sobotę 8 grudnia 2012r., w wtorek 25 grudnia 2012r., w piątek 28 grudnia 2012r. i w poniedziałek 31 grudnia 2012r. Dzień 25 grudnia 2012r. był dniem świątecznym, dlatego powódce za 12 godzin pracy powinien być przyznany dodatek w wysokości 100 %. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać 100 % dodatku w wysokości 798 zł i 50 % dodatek w wysokości 96,90 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 149,71 zł.

W styczniu 2013r. powódka odbyła pięć dyżurów - w piątek 4 stycznia 2013r., w środę 9 stycznia 2013r., w niedzielę 13 stycznia 2013r., w sobotę 19 stycznia 2013r. i w czwartek 24 stycznia 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 455,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 126,23 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 92,35 zł.

W lutym 2013r. powódka odbyła pięć dyżurów - w piątek 8 lutego 2013r., w czwartek 14 lutego 2013r., w niedzielę 17 lutego 2013r., w środę 20 lutego 2013r. i w czwartek 23 lutego 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 496,80 zł i 50 % dodatek w wysokości 137,70 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 137,70 zł.

W marcu 2013r. powódka odbyła pięć dyżurów - w piątek 8 marca 2013r., w poniedziałek 11 marca 2013r., w czwartek 14 marca 2013r., w sobotę 16 marca 2013r. i w sobotę 23 marca 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 504 zł i 50 % dodatek w wysokości 133,88 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 87,06 zł.

W kwietniu 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w piątek 19 kwietnia 2013r., w środę 24 kwietnia 2013r. i w niedzielę 28 kwietnia 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 231 zł i 50 % dodatek w wysokości 89,25 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 41,44 zł.

W maju 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w niedzielę 5 maja 2013r., w piątek 10 maja 2013r. i w czwartek 23 maja 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 237,60 zł i 50 % dodatek w wysokości 91,80 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 38,75 zł.

W czerwcu 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w sobotę 1 czerwca 2013r., w sobotę 15 czerwca 2013r. i w piątek 21 czerwca 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 518,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 45,90 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 58,42 zł.

W lipcu 2013r. powódka odbyła cztery dyżury - w środę 3 lipca 2013r., w czwartek 11 lipca 2013r., w czwartek 18 lipca 2013r. i w sobotę 17 lipca 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 230,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 122,40 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 31,29 zł.

W sierpniu 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w poniedziałek 5 sierpnia 2013r., w sobotę 17 sierpnia 2013r. i w środę 21 sierpnia 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 252 zł i 50 % dodatek w wysokości 89,25 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 23,02 zł.

We wrześniu 2013r. powódka odbyła dwa dyżury - w sobotę 7 września 2013r. i w czwartek 19 września 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 252 zł i 50 % dodatek w wysokości 44,63 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 19,86 zł.

W październiku 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w sobotę 5 października 2013r., w środę 16 października 2013r. i w środę 30 października 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 230,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 81,60 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 17,22 zł.

W listopadzie 2013r. powódka odbyła trzy dyżury - w środę 6 listopada 2013r., w środę 20 listopada 2013r. i w sobotę 30 listopada 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 273,60 zł i 50 % dodatek w wysokości 96,90 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 16,76 zł.

W grudniu 2013r. powódka odbyła cztery dyżury - w niedzielę 8 grudnia 2013r., w niedzielę 22 grudnia 2013r., w sobotę 28 grudnia 2013r. i w poniedziałek 30 grudnia 2013r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 734,40 zł i 50 % dodatek w wysokości 45,90 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 26,68 zł.

W styczniu 2014r. powódka odbyła trzy dyżury - w niedzielę 5 stycznia 2014r., w niedzielę 26 stycznia 2014r. i w środę 29 stycznia 2014r. Z tego tytułu powódka powinna była otrzymać dodatkowo, ponad wypłacony, 100 % dodatek w wysokości 462 zł i 50 % dodatek w wysokości 44,63 zł. Skapitalizowane odsetki na dzień 16 kwietnia 2014r. wynosiły 11,73 zł.

Dowód: rozliczenie czasu pracy powódki (grafiki) k. 9-37, wyliczenie wypłaconego wynagrodzenia k. 94, listy płac k. 95-202, -zestawienie pracy powódki w ramach dyżurów medycznych od listopada 2011r. do stycznia 2014r., k. 538-540, -zestawienie należności, k. 528-532

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki za okres od dnia 1 marca 2014r. do dnia 31 maja 2014r. wynosiło 5.390,26 zł.

Dowód: -zaświadczenie o zarobkach z dnia 16.06.2014r., k. 65

Pismem z dnia 24 lutego 2014r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 37.580,81 zł tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny w ramach dyżurów medycznych za okres od września 2011r. do stycznia 2014r. oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych w kwocie 5.809,83 zł liczonych na dzień 24 lutego 2014r.

Dowód: -wezwanie do zapłaty z dnia 24.02.2014r., k.40

Z dniem 1 lipca 2014r. nastąpiło połączenie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. ze Szpitalem(...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. jako spółka przejmująca wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki Szpitala(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

Dowód: -informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS nr: (...), k. 296-304

W pozwanej placówce leczniczej ostatecznie zrezygnowano z systemu równoważnego czasu pracy i przyjęto podstawowy, ponieważ równoważny system pracy był niewygodny dla funkcjonowania szpitala z punktu widzenia rozliczeń. U pozwanego obowiązywał system, który uznawał, że dyżur medyczny rozpoczyna się od 13 godziny pracy.

Dowód: -zeznania przedstawiciela pozwanego K. W., k. 519-520 (czas : 01:09:47 -

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, jednakże nie co do wysokości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski wywodząc głównie w oparciu o dokumenty urzędowe, dokumenty prywatne, zeznania świadków i zeznania powódki przesłuchanej w charakterze strony postępowania. Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powódki oraz łączącej strony umowy o pracę stanowiły również jej akta osobowe. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., z którego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

W szczególności sąd oparł się na listach płac powódki, zestawieniach przepracowanych godzin, grafikach. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności tych dokumentów i wydruków.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez przesłuchanych w toku postępowania świadków lekarzy z oddziału (...) tj. L. M., S. O., D. J., , S. S.. Świadkowie zgodnie zeznawali na okoliczności związane z obowiązującym u pozwanego systemem czasu pracy w latach objętych sporem, zapoznania ich przez pozwanego z tym systemem, wyjaśnieniem sposobu rozliczania dyżurów medycznych, jak również rozmów prowadzonych z lekarzami na ten temat.

Zeznania świadków potwierdziły zarzuty powódki w zakresie niewłaściwego regulowania przez pozwanego wynagrodzenia za pracę świadczoną w ramach dyżurów medycznych. Pomimo twierdzenia, że w pozwanym zakładzie pracy obowiązywał równoważny system pracy, świadkowie zgodnie wskazali, że w rzeczywistości rozkład czasu pracy był inny. Świadkowie podawali zgodnie, iż wymiar czasu pracy w ramach pracy „normalnej” wynosił 7,35 godzin i po tej godzinie rozpoczynał się dyżur medyczny, który trwał 16,25 w dni powszednie. Świadkowie zgodnie wskazywali także, że praktyka w pozwanym szpitalu była taka, że w weekendy dyżury medyczne trwały od godz. 9:00 do godziny 9:00 dnia następnego. Wprawdzie w regulaminie wskazane było, że dyżury medyczne trwały od godz. 8:00 do godziny 8:00 dnia następnego, to jednak ta różnica została wyjaśniona przez świadka L.M., który wskazał, że ustalenie tych godzin nastąpiło na potrzeby lekarzy, którzy do placówki musieli dojechać w odległych miejscowości, a poza tym ułatwiało to płynne przejście zmiany, w tzw. układzie na zakładkę – lekarz dyżurujący był jeszcze przez godzinę po przyjściu lekarzy w nowej dniówce i mógł zdać im relację co do tego, co działo się na dyżurze..

Zeznaniom świadków S. B. i A. B. – S. sąd również dał wiarę, choć zeznania te nie dotyczyły bezpośrednio czasu pracy powódki, a głównie postępowania w zakresie prowadzenia zmian do regulaminu. Wprawdzie świadek B. S. zeznała, iż były spotkania wyjaśniające zmiany, to podkreślić należy, iż w większości dotyczyło to okresu wprowadzenia zmian, co miało miejsce w 2008r., podczas gdy powódka została zatrudniona później. Ponadto należy zauważyć, iż nie było sporu

co do tego, iż były spotkania co do sposobu liczenia wynagrodzenia, tylko że świadkowie lekarze zeznali, iż w trakcie tych spotkań nie otrzymywali odpowiedzi na swoje pytania, nadal nie rozumieli, jak ich wynagrodzenie jest liczone.

Walor wiarygodności Sąd przyznał również zeznaniom powódki. Jej twierdzenia w przedmiocie czasu, w jakim w rzeczywistości pełnione były przez nią dyżury medyczne oraz brak właściwego wynagrodzenia za pracę, jaką w ramach tych dyżurów świadczyła, zostały potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd oparł się również za zeznaniach przedstawiciela pozwanego w szczególności w zakresie informacji, jak kwestia czasu pracy została uregulowana po przejęciu jednostki przez pozwaną. Zeznania te nie budzą wątpliwości, nie były też kwestionowane przez strony.

W ocenie sądu w niniejszej sprawie nie było potrzeby dopuszczania dowodu z opinii biegłego – dowód ten dopuszcza się, w sytuacji, gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych.

W niniejszej sprawie zaś takie okoliczności nie zaszły. Spór dotyczył sposobu wyliczenia wynagrodzenia za konkretne godziny, przy bezspornych między stronami stawkach godzinowych, w sytuacji, gdy strony przedstawiły w zasadzie zbieżne ze sobą (poza drobnymi różnicami) wyliczenia.

Obliczenie takiej wartości nie wymaga wiadomości specjalnych; wymagane jest zastosowanie podstawowych działań matematycznych (por. wyrok SN z dnia 25.05.2010r., sygn. akt I PK 192/09, LEX nr 585693), a to nie uzasadnia korzystania z opinii biegłych.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu było nałożenie przez pozwanego na powódkę w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2014r. zobowiązania do pełnienia dyżurów medycznych. Bezsporne było także to, iż powódka za każdą godzinę pracy otrzymała normalne wynagrodzenie godzinowe wynikające z jej wynagrodzenia zasadniczego. Bezsporna też była liczba godzin pracy powódki, wynikająca z niekwestionowanych przez strony grafików.

Spór sprowadzał się do tego, czy pozwany w sposób prawidłowy obliczał wysokość wynagrodzenia, jakie z tytułu tych dyżurów medycznych uprawniona była otrzymywać powódka.

Zgodnie z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej (Dz.U. 2013, poz. 217) czas pracy pracowników zatrudnionych w podmiocie leczniczym, z zastrzeżeniem art. 94 ust. 1, w przyjętym okresie rozliczeniowym, nie może przekraczać 7 godzin 35 minut na dobę i przeciętnie 37 godzin 55 minut na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Zgodnie z art. 94 ust 1, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem pracy lub jej organizacją, w stosunku do pracowników mogą być stosowane rozkłady czasu pracy, w których dopuszczalne jest przedłużenie wymiaru czasu pracy do 12 godzin na dobę, z zastrzeżeniem art. 93 ust. 3 i 4. W rozkładach czasu pracy pracowników, o których mowa w art. 93 ust. 1, nie może przekraczać przeciętnie 37 godzin 55 minut na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym, a w stosunku do pracowników, o których mowa w art. 93 ust. 2 - przeciętnie 40 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Zgodnie z art. 95 ustawy, pracownicy wykonujący zawód medyczny i posiadający wyższe wykształcenie, zatrudnieni w podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne mogą być zobowiązani do pełnienia w przedsiębiorstwie tego podmiotu dyżuru medycznego. Dyżurem medycznym jest wykonywanie poza normalnymi godzinami pracy czynności zawodowych przez te osoby, w podmiocie leczniczym wykonującym stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne. Zgodnie z art. 95 ust. 3 ustawy, czas pełnienia dyżuru medycznego wlicza się do czasu pracy. Nadto art. 95 ust. 4 przewiduje, iż praca w ramach pełnienia dyżuru medycznego może być planowana również w zakresie, w jakim będzie przekraczać 37 godzin 55 minut na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Zgodnie a art. 95 ust. 5, do wynagrodzenia za pracę w ramach pełnienia dyżuru medycznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 151¹ § 1-3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Nie można się zgodzić ze stanowiskiem pozwanego, jakoby powódka, z uwagi na zapisy regulaminu pracy, przewidującego możliwość przedłużenia dobowego wymiaru czasu pracy do 12 godzin (por. treść § 19 ust. 2 regulaminu: „dopuszczalne jest przedłużenie wymiaru czasu pracy do 12 godzin na dobę”), każdorazowo, gdy zostawała dłużej niż 7 h 35 min w pracy, to pracowała w wymiarze przedłużonym do 12 godzin. Nieuzasadnione jest przyjęcie, iż zawsze powódka miała wydłużony czas pracy akurat do 12 godzin. Regulamin nie przewiduje 12 godzinnego dnia pracy, a jedynie wskazuje, iż przełożony może tak zaplanować dzień pracy. Zgodnie jednak z regulaminem (§ 19 ust. 2 przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy do 12 godzin musi nastąpić przy zachowaniu średniotygodniowego wymiaru czasu pracy (37 godzin, 55 minut). Planowanie pracy w przedłużonym wymiarze musi to uwzględniać. Tymczasem gdyby przyjąć założenie pozwanego, iż w każdym dniu pracy powódka, jeśli nie miała wyznaczonego krótszego czasu pracy – np. 6 czy 7 godzin, to pracowała w przedłużonym wymiarze 12 godzin, a potem dopiero dyżur, to takie planowanie powódce czasu pracy naruszałoby treść § 19, bowiem oznaczałoby planowanie 46 godzin w tygodniu (por. np. tydzień 5-10 marca 2012r.), czy np. 42 godziny (tydzień 16-21 kwietnia 2012). Powyższe wskazuje, iż takie automatyczne przyjmowanie przedłużonego czasu pracy do 12 godzin w dniu oznaczonym w grafiku jako „24” jest nieprawidłowe. Rzeczywiście, regulamin pozwana na planowanie przedłużonego czasu pracy lekarzom, ale taki przedłużony dobowy wymiar musi być wyraźnie zaplanowany przez przełożonego i to w sposób zgodny z przepisami (a więc bez przekroczeń średniotygodniowego wymiaru czasu pracy!). Tymczasem jak wynika z zeznań świadków i powódki, przełożony powódki tego nie robił.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2013r. w sprawie I PK 293/12 (OSNP 2014/3/35) słusznie wskazał, że czas dyżuru medycznego stanowi odrębną kategorię prawną pracy ponadnormatywnej, dlatego też godziny dyżuru medycznego muszą być osobno ewidencjonowane. Dyżur medyczny powinien być tak zaplanowany, aby jasno wynikało, które godziny są "normalnymi godzinami pracy" w ramach wymiaru czasu pracy, a które są godzinami dyżurowymi.

Podkreślenia wymaga tymczasem, iż pozwany nie ewidencjonował odrębnie dyżuru medycznego, dlatego też na podstawie grafików nie sposób dokładnie określić, kiedy rozpoczynał się dyżur medyczny. W ocenie Sądu zgodne zeznania świadków pozwalają na postawienie wniosku, że dyżur w dni powszednie rozpoczynał się godzinie 15,35, zaś w weekendy o godzinie 9:00 i trwał do godziny 9:00 następnego dnia. Sąd uznał, że roszczenie powódki o wypłatę kwoty wynagrodzenia stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą należną powódce za przepracowane dyżury medyczne w wymiarze 24 godzin w weekendy i święta oraz dyżury w dni powszednie w wymiarze 16,25 godzin, a kwotą wypłaconą powódce z tytułu świadczonych dyżurów medycznych było jak najbardziej zasadne.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdził prawdziwość stawianych przez powódkę zarzutów, co do czasu, w jakim wykonywała ona swoją pracę w ramach obowiązującego ją systemu czasu pracy oraz czasu rzeczywistego, w którym pełniła dyżury medyczne. Przedstawione przez powódkę dowody jednoznacznie potwierdzają, że obowiązujący ją system czasu pracy nie przewidywał wykonywania przez nią pracy w ramach podstawowego stosunku w wymiarze do 12 godzin, w związku z wprowadzeniem równoważnego czasu pracy, jak na to wskazywał pozwany. Wprawdzie powódka podpisała pismo, na podstawie którego zobowiązała się, że pracę będzie wykonywać w równoważnym systemie czasu pracy, to jednak nigdy jej czas pracy ponad 7,35 godzin nie został przedłużony do 12 godzin, jak twierdził pozwany. Potwierdził to również świadek L. M. - ordynator oddziału, który zajmował się tworzeniem grafików, a który wskazał, że nigdy nie było sytuacji, aby czas pracy powódki, jak również innych lekarzy został wydłużony do 12 godzin. Koresponduje to ze zgodnymi zeznaniami lekarzy, którzy jednolicie i zgodnie z powódką i ordynatorem M. zeznali, iż dyżur rozpoczynał się w dzień powszedni po wyjściu ostatniego lekarza pracującego w podstawowym czasie pracy, co następowało około 15.35, kiedy to na oddziale pozostawał tylko lekarz dyżurujący.

Nie budzi również wątpliwości Sądu, że w weekendy lekarze zobowiązani byli do pełnienia dyżurów 24-godzinnych, które pełnili w godzinach od 9:00 do godziny 9:00 dnia następnego oraz że wszystkie te godziny stanowiły tylko i wyłącznie dyżur medyczny i żadna część z tego czasu nie stanowiła „pracy normalnej”. Już choćby potwierdzeniem tego jest zapis zawarty w regulaminie, z którego wynika, że sobota jest dla lekarza dniem wolnym od pracy. Nadto

praca na dyżurze różni się charakterem czynności medycznych w porównaniu do pracy w czasie podstawowym – w czasie podstawowym wykonywane są planowe przyjęcia, zabiegi, w tym czasie istnieje możliwość wykonywania operacji, są przygotowane sale operacyjne i jest w pracy odpowiednia ilość zespołu pomocniczego (pielęgniarki, instrumentariuszki) do przeprowadzenia operacji, dokonywana jest diagnostyka. Odbywa się to w normalnych godzinach pracy szpitala. W czasie dyżuru nie planuje się żadnych zabiegów, praca polega na opiece nad leżącymi pacjentami, pomocy na (...) w razie konieczności konsultacji laryngologicznej. Podkreślenia wymaga, iż jak zeznał ordynator, i co potwierdzili słuchani w sprawie lekarze, na soboty i niedziele nigdy nie była planowana normalna praca szpitala. Zawsze w tych dniach praca przebiegała w systemie dyżurowym, tj. pracy jednego lekarza, bieżącej opieki nad leżącymi pacjentami.

Podkreślenia wymaga, iż pojęcie równoważnego systemu czasu pracy jest jednym z wariantów rozkładu normalnego czasu pracy, jest pojęciem wprowadzonym w opozycji do kwestii godzin nadliczbowych. System równoważny definiuje się przez ocenę, co jest pracą w godzinach nadliczbowych, a co nie jest. W systemie równoważnego czasu pracy pracą w godzinach nadliczbowych jest praca ponad normę dobową wynikającą z harmonogramu pracy, a także praca w czasie przekraczającym przeciętną normę tygodniową (wyrok SN z dnia 10 marca 2005 r., II PK 241/04, OSNP 2005, nr 24, poz. 393)

Różnicowanie, jak chciał pracodawca, co jest dyżurem, a co nie jest, nie jest adekwatne do kwestii równoważnego czasu pracy. Innymi słowy zmiana systemu czasu pracy nie ma wpływu na kwestię dyżurów bowiem dyżury to inna kategoria pracy ponadnormatywnej niż godziny nadliczbowe.. praca na dyżurze to nie jest praca po wypracowaniu normy dobowej, a praca w warunkach pracy dyżurowej, czyli poza normalnymi godzinami pracy szpitala.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 listopada 2014r., I PZP 2/14, zwrócił uwagę, iż nieodniesienie się w definicji dyżuru medycznego do obowiązujących pracownika norm lub wymiaru czasu pracy, lecz do wykonywania czynności zawodowych poza normalnymi godzinami pracy, nie jest przypadkowe, a określenie "poza normalnymi godzinami pracy" nie oznacza wykonywania pracy ponad obowiązującą pracownika przeciętną tygodniową normę czasu pracy. W ten sposób ustawodawca, nie zmieniając definicji dyżuru medycznego (taka sama obowiązywała przed 1 stycznia 2008 r., a więc wówczas, gdy czas dyżuru medycznego nie podlegał wliczeniu do czasu pracy), nadał jej inne znaczenie.

Zatem uznać należało, iż stanowisko strony pozwanej, która liczyła powódce pracę w warunkach dyżuru dopiero od 13 godziny pracy, było nieprawidłowe.

Wobec nieprzedłużenia przez przełożonego powódce dobowego wymiaru czasu pracy, i wobec panującej na oddziale praktyki, iż w dniach oznaczonych w grafiku jako „24”, dobywało się dyżur, przy czym w dni robocze, był to dyżur od 15.35 do 9.00 dnia następnego, zaś w dni wolne od pracy, był to dyżur 24 godziny, od 9 do 9 dnia następnego, należało potraktować jako godziny dyżuru godziny między 15.35 a 20.00 dnia roboczego, nieuwzględniane przez pracodawcę jako dyżury (który liczył je dopiero od godz. 20.00 w dniu roboczym, przyjmując, iż pierwsze 12 godzin liczone od 8.00 to zwykła praca w przedłużonym wymiarze dobowym), oraz pierwsze 12 godzin dyżuru tzw. „świętecznego” (liczonego przez pracodawcę jako dyżur dopiero po 12 godzinach).

Na podstawie art. 151¹ § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości 100 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy i w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy oraz 50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1. Zgodnie z § 2 dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1. Na podstawie § 3 wynagrodzenie stanowiące podstawę obliczania dodatku, o którym mowa w § 1, obejmuje wynagrodzenie pracownika wynikające z

jego osobistego zaszerzgowania określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60 % wynagrodzenia.

Pozostało ustalić, jak wyliczyć należne wynagrodzenie.

Powódka stała na stanowisku, iż za każdą godzinę dyżuru, z tych brakujących (tj. 4,25 w dni powszednie i 12 w dni wolne) należy jej się ponad kwoty i dodatek, i normalne wynagrodzenie, mimo iż nie kwestionowała, iż za każdą godzinę pracy otrzymała wynagrodzenie normalne (wg stawki godzinowej). Stąd właśnie, z przyjęcia tej koncepcji, wynika wysokość żądania pozwu – tj. kwota 37.580,81 zł (44.112,20 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami).

Stanowisko to jest nieprawidłowe.

Jak wskazał SN w uchwale z dnia 6 listopada 2014r., I PZP 2/14, której pogląd sąd w niniejszej sprawie w całości podziela, i który został zaakceptowany szeroko w dalszym orzecznictwie SN,

Za pracę w ramach pełnienia dyżuru medycznego dopełniającego czas pracy lekarza do obowiązującej go przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy (art. 95 ust. 4 w związku z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej; jednolity tekst: Dz.U. 2013 r., poz. 217 ze zm.) przysługuje jedynie dodatek w wysokości określonej przez odpowiednio stosowane przepisy art. 151¹ § 1-3 k.p. (art. 95 ust. 5 tej ustawy).

Sąd ten stwierdził, iż normalnymi godzinami pracy są przypadające do przepracowania w danej dobie według harmonogramu (odpowiadające dobowej normie czasu pracy), choćby po ich zsumowaniu w okresie rozliczeniowym okazało się, że tak obliczony czas pracy nie sięga obowiązującej pracownika przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy. Praca poza tak określonymi normalnymi godzinami pracy lekarza jest dyżurem medycznym, który wynagradzany jest według innych zasad niż praca w normalnych godzinach, z uwzględnieniem tego, że przepisy ustawy o działalności leczniczej (poprzednio ustawy o z.o.z.), w zakresie, w jakim regulują czas pracy pracowników zakładów opieki zdrowotnej, mają charakter przepisów szczególnych w stosunku do unormowań Kodeksu pracy o czasie pracy.

Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych obejmuje dwa elementy: normalne wynagrodzenie za pracę oraz dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych (art. 151¹ § 1 k.p.). Za każdą godzinę pracy nadliczbowej pracownikowi należy więc przede wszystkim wypłacić jego normalną stawkę godzinową, stanowiącą dopłatę z tytułu świadczenia pracy w wymiarze wyższym niż pierwotnie ustalony. W tym zakresie wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych jest więc ekwiwalentem za pracę wykonywaną poza obowiązującą pracownika normą czasu pracy. Takie normalne wynagrodzenie wraz z dodatkiem przysługuje więc lekarzowi za każdą godzinę dyżuru medycznego przekraczającego obowiązującą go przeciętną tygodniową normę czasu pracy. Nie ma jednak podstaw do stwierdzenia, że identycznie powinno być obliczane wynagrodzenie za pracę w ramach dyżuru medycznego dopełniającego czas pracy do obowiązującej pracownika przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy. Jak już bowiem powiedziano, normy czasu pracy rozumiane są jako normy nakładu pracy pracownika, któremu odpowiada umówione wynagrodzenie za pracę. Podobnie rzecz się ma z wynagrodzeniem lekarza przewidzianym umową o pracę. Odpowiada ono nakładowi pracy lekarza w obowiązujących go normach czasu pracy. Za część dyżuru medycznego jedynie uzupełniającą obowiązującą lekarza przeciętną tygodniową normę czasu pracy otrzymuje on zatem normalne wynagrodzenie w stawce określonej umową. Skoro zatem ta część dyżuru medycznego jest już wynagrodzona ekwiwalentnym do rozmiaru wykonywanej pracy świadczeniem w postaci normalnego wynagrodzenia, to odpowiednie stosowanie przepisów art. 151¹ § 1-3 k.p. nie może oznaczać konieczności "podwojenia" tego normalnego wynagrodzenia, lecz jedynie obowiązek wypłacania za godziny dyżuru dopełniające czas pracy lekarza do obowiązującej go przeciętnej normy tygodniowej dodatków, przy odpowiednim stosowaniu do ich obliczania art. 151¹ § 1-3 k.p..

Jako że nie ulega wątpliwości, iż powódka otrzymała wynagrodzenie normalne (wynikające ze stawki godzinowej) za każdą godzinę, co zasadniczo nie było kwestionowane w niniejszej sprawie, uzupełnieniu w wynagrodzeniu powódki pozostaną tylko dodatki za dyżury.

Obie strony przedstawiły swoje wyliczenia należności powódki przy uwzględnieniu wyżej wskazanej uchwały, a więc przy wyliczeniu jedynie dodatków. Podkreślenia wymaga, iż zestawienia te są zasadniczo zbieżne, wskazują te same stawki godzinowe, zatem podstawa do wliczenia wysokości dodatku w każdym miesiącu była bezsporna. Sąd zatem oparł się na tych wyliczeniach przy rozpoznawaniu sprawy.

Sąd zgodził się przy tym z powódką, iż jeśli chodzi o dyżury piątkowe, to 1 godzina tego dyżuru powinna być rozliczona dodatkiem 100 %. Wynika to z okoliczności nieuwzględnionej przez pozwanego, który liczył dniówki zgodnie z regulaminem, tj. od 8.00 do 8.00 dnia następnego, tymczasem jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w rzeczywistości dyżury odbywały się od 9.00 do 9.00. oznacza to, iż piątkowy dyżur kończył się w dobie sobotniej, w dniu będącym wg regulaminu dniem wolnym od pracy, zatem zgodnie z cytowanymi wyżej przepisami, tu stawka dodatku winna wynosić już 100 %. Przesunięcie to nie zmienia sumy godzin dyżuru powódki (przyjście w dniu dyżuru na godzinę 9.00 skracza czas podstawowy pracy, ale nie ma to znaczenia, bo dyżur wlicza się do czasu pracy, i dyżur wypełnia brakujące godziny podstawowego czasu pracy, co nie zmienia faktu, iż dyżur jest dyżurem i nawet jak dane godziny wliczają się do czasu pracy, to i tak dodatek, jak wskazał SN w cytowanej uchwale, się należy).

Powódka za dyżury medyczne przypadające w soboty (dni wolne od pracy) powinna otrzymywać dodatek w wysokości 100 % stawki godzinowej za 24 godziny dyżuru, przypadającego w godzinach od 9:00 do godziny 9:00 dnia następnego, oczywiście przy uwzględnieniu, że za drugie 12 godzin już powódka dodatek dostała. Za dyżury przypadające w niedziele i święta powinna otrzymywać dodatek w wysokości 100 % stawki godzinowej za 11 dyżuru od godziny 9.00 do godziny 20:00. Za dyżury przypadające w dni powszednie od poniedziałku do czwartku powódce przysługuje dodatek w wysokości 50 % stawki godzinowej za 4,25 godzin dyżuru pomiędzy godziną 15:35 a 20:00. Za dyżury przypadające w piątki powódce powinien przysługiwać dodatek w wysokości 50 % stawki godzinowej za 4,25 godzin dyżuru od godziny 15:35 do godziny 20.00 oraz dodatek w wysokości 100 % za godzinę dyżuru pomiędzy godziną 8:00 a godziną 9:00 przypadającą w sobotę. Strony były zgodne co do przyjęcia takiego sposobu rozliczeń.

Prawidłowo także obie strony w swoim wyliczeniu przyjęły 4,25 h do uzupełnienia w zwykłym dniu roboczym, oraz 11 godzin uzupełnienia dodatku 100% za niedziele (bo od 9.00 do 8.00 dnia następnego, o 8.00 rozpoczął się zgodnie z regulaminem, poniedziałek, już zwykły dzień roboczy).

Dlatego w tym zakresie, jeśli sąd oparł się na wyliczeniu należności przygotowanym przez stronę powodową (k. 527-530), z drobnymi korektami dwóch dostrzeżonych w tym zestawieniu omyłek – tj. dotyczących dnia 25 grudnia 2012r. (był to wtorek i obie strony dzień ten policzyły jako 50 % za 4,25h, a winno być 100% za 12 godzin bo to Boże Narodzenie, czyli w tym dniu należało w zestawieniu powódki dodać 273, 60 zł czyli 12 x stawka godzinowa 22,80 zł, a odjąć owe 4,25 x 11,40 i odpowiednio skorygować odsetki skapitalizowane (tj. dodać 36 zł - por. treść rozprawy z dnia 30 września 2015r., na której uzgodniono kwestię wysokości żądania w tym względzie. Nadto należało uwzględnić w zestawieniu powódki omyłkę dotyczącą 21 sierpnia 2013r. – brak kwoty należności za 4,25 h z tego dnia (środy) – podkreślenia wymaga, iż pozwana prawidłowo tu uwzględniła tę należność, zatem należało to uzupełnić, plus skorygować odsetki skapitalizowane (o 3,45 zł). Powyższe dało należności w kwocie 13.166,60 zł tytułem należności głównej (kwoty wskazane w piśmie powódki k. 530 minus błędnie przyjęte 48,45 za 25.12.12, plus niedoszacowanie 273,60 zł z tego dnia oraz plus 44,63 zł z dnia 21 sierpnia 2013r.).

Mając na uwadze przedstawione zestawienie godzin przepracowanych przez powódkę w ramach pełnionych przez nią dyżurów medycznych od listopada 2011r. do stycznia 2014r. uzasadnionym było przyznanie jej dodatkowego wynagrodzenia w wysokości 13.166,60 zł i skapitalizowanych odsetek od tej kwoty obliczonych na dzień 16 kwietnia 2014r., na kwotę 2.189,40 zł, o czym Sąd orzekł, jak w pkt I- II wyroku na podstawie art. 151¹ § 1-3 k.p.

Na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z ar. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Powódka skapitalizowała odsetki (wyliczyła ich wartość pieniężną w konkretnej sumie) na dzień 16 kwietnia 2014r. Sąd zasądził sumę żądanych przez powódkę skapitalizowanych odsetek jednakże z uwagi na fakt, iż z pozwem został wniesiony w dniu 23 kwietnia (k. 49 koperta) zgodnie z cytowanym wyżej przepisem, odsetki od skapitalizowanych odsetek sąd mógł zasądzić dopiero od tej daty.

W pkt III Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie na podstawie cytowanych przepisów a contrario, jako nieuzasadnione.

Przy czym podkreślić należy, że powódka w piśmie z dnia 18 maja 2015r. wskazała, że należne jej wynagrodzenie za pełnienie dyżurów medycznych wynosi 15.048,77 zł, na co składa się należność główna w kwocie 12.897,82 zł oraz kapitalizowane odsetki w kwocie 2.150,96 zł (kwoty dodatkowo skorygowano na rozprawie w dniu 30 września 2015r.), mimo to nie cofnęła pozwu w pozostałym zakresie, choć, jak wskazano wyżej, z uwagi na przyjęcie słusznej koncepcji SN wyrażonej w uchwale z dnia 6 listopada 2014r., brak było podstaw do takiego żądania..

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt IV-V wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz zgodnie z art. 100 k.p.c., na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Ostateczny wynik sprawy decyduje o obowiązku zwrotu kosztów procesu. Wskazuje on na to, że w zasadzie - (art. 98 § 1 k.p.c.) - strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócenia wygrywającemu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (por. uzasadnienie postanowienia SN z 11.03.2011r., II CZ 104/10, LEX nr 784918). Zgodnie jednakże z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone..

W punkcie IV wyroku sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2013, poz. 492) stawka minimalna wynosi 1800 zł..

W przypadku stosunkowego rozdzielenia kosztów (art. 100 k.p.c.), sąd winien najpierw obliczyć koszty każdej strony, ustalić jakie kwoty strony winny sobie zwrócić wzajemnie i wreszcie zasądzić wynikłą stąd różnicę (tak postanowienie SN z 16 sierpnia 1966r., I CR 81/66, Lex nr 6023)

Powódka wygrała w 34 % zatem należy jej się 630 zł, zaś pozwanej 1170 zł.. Dokonując wzajemnej kompensaty, otrzymujemy 540 zł (1170-630).

W punkcie V wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego (...) w G. na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014, poz. 1025) kwotę 768 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia, której powódka była zwolniona z mocy prawa. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 490).

W pkt IV wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt VI rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia w wysokości 5.390,26 zł (kwota wynikająca z zaświadczenia przedstawionego przez pozwanego) na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., z którego wynika, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.